

Sygn. akt I USK 406/21

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z odwołania M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w Ł. z udziałem zainteresowanej O. T. o podleganie ubezpieczeniom społecznym, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 6 kwietnia 2022 r., skargi kasacyjnej M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 stycznia 2021 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł., decyzją z 28 sierpnia 2019 r., stwierdził, że O. T. nie podlegała w okresie od 8 stycznia 2018 r. do 31 marca 2019 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu, jako pracownik u płatnika składek Przedsiębiorstwa (...) „M.” spółki z o.o. w P.. Jednocześnie organ rentowy ustalił dla O. T. podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia: emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz na ubezpieczenie zdrowotne za okresy: od lutego 2018 r. do maja 2018 r. i od lutego 2019 r. do marca 2019 r. w wysokości 0 zł.

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z 20 grudnia 2019 r., oddalił odwołanie płatnika składek Przedsiębiorstwa (...) „M.” spółki z o.o. w P. od decyzji organu rentowego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że 8 stycznia 2018 r. między P., M.” spółką z o.o. w P. i O. T. została zawarta umowa o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku dyrektora ds. nieruchomości, za wynagrodzeniem 7.044 zł miesięcznie. Do obowiązków ubezpieczonej należało m.in. opracowywanie projektów reklam, ogłoszeń, logo pracodawcy. Miała także udostępniać nieruchomości do obejrzenia potencjalnemu klientowi. Ubezpieczona wykonała kolorystyczną wizualizację elewacji zewnętrznej oferowanych do sprzedaży budynków.

Od 1 marca 2018 r. O. T. była niezdolna do pracy z powodu choroby przypadającej na okres ciąży. W dniu 26 czerwca 2018 r. złożyła wnioski o udzielenie urlopu macierzyńskiego i urlopu rodzicielskiego w związku z urodzeniem 20 czerwca 2018 r. dziecka.

W ocenie Sądu Okręgowego, opracowanie przez O. T. projektu logo, banerów reklamowych i wizualizacji kolorystyki elewacji budynków mieszkalnych miało raczej charakter realizacji dzieła w rozumieniu art. 627 k.c. Zatrudnienie O. T. nie było ekonomicznie uzasadnione i podyktowane rzeczywistą potrzebą zaangażowania nowego pracownika. Ubezpieczona ani płatnik składek nie przedstawili dowodów uzasadniających potrzebę zatrudnienia pracownika na podstawie umowy o pracę. Nie można uznać za racjonalne działanie stworzenie stanowiska dyrektora ds. nieruchomości, którego głównym zadaniem miałoby być opracowanie określonych elementów graficznych, mających zawierać dane reklamowe firmy, bądź wizualizacji możliwego wykończenia kolorystycznego budynków do sprzedaży. Cechą stosunku pracy jest wykonywanie określonych zadań, mających charakter powtarzalny, tymczasem zadania O. T. kończyły się z chwilą graficznego opracowania reklamy, informacji lub wizualizacji budynku. Czynności te, zdaniem Sądu Okręgowego, mogłyby być wykonywane co najwyżej w ramach umowy cywilnoprawnej. Praca ubezpieczonej była nieskomplikowana, nie wymagała żadnych kwalifikacji ani doświadczenia zawodowego.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że O. T. w okresie spornym nie realizowała elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, wynikających z art. 22 § 1 k.p.c., a oświadczenia woli stron zostały złożone dla pozorów (art. 83 § 1 k.c.). Sąd pierwszej instancji podkreślił, że motywem zawarcia pozornej umowy z ubezpieczoną była wyłącznie chęć uzyskania przez nią wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z ciążą (najpierw zasiłku chorobowego, potem zasiłku macierzyńskiego). Taki motyw zawarcia umowy nie wyklucza możliwości objęcia pracownika ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli umowa o pracę była rzeczywiście wykonywana. Jednak w rozpoznawanej sprawie nie zostało wykazane faktyczne wykonywanie pracy przez ubezpieczoną w warunkach podporządkowania. Poza kilkoma projektami nie przedstawiono innych materialnych dowodów na świadczenie pracy.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z 29 stycznia 2021 r., oddalił apelację płatnika składek Przedsiębiorstwa (...) „M.” spółki z o.o. w P..

Sąd drugiej instancji zaakceptował ustalenia faktyczne i oceny prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji oraz uznał, że Sąd ten z ustalonego stanu faktycznego wyprowadził prawidłowy wniosek o nieuwzględnieniu odwołania płatnika składek.

Niezasadny był, zdaniem Sądu Apelacyjnego, apelacyjny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a także art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c., ponieważ Sąd Okręgowy wskazał podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, obejmującą ustalenie faktów, które uznał za udowodnione, a przede wszystkim dowodów, na których się oparł. Sąd pierwszej instancji ustalił stan faktyczny na podstawie bezspornych okoliczności, dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym aktach ZUS, i częściowo w oparciu o zeznania świadków oraz ubezpieczonej.

Sąd Apelacyjny uznał, że w sprawie nie zostały przedstawione wiarygodne dowody na potwierdzenie, że doszło do nawiązania między stronami, w wyniku umowy z 8 stycznia 2018 r., ważnego stosunku pracy. O treści stosunku prawnego łączącego strony decydują cechy charakterystyczne dla danego stosunku prawnego, bez względu na nazwę zawartej umowy. Sąd Apelacyjny podzielił ocenę Sądu pierwszej instancji, że czynności wykonywane przez O. T. (opracowanie logo firmy, projektów folderów reklamowych oraz wizualizacji kolorystycznej elewacji

domków szeregowych, oferowanych do sprzedaży przez spółkę) miały charakter realizacji dzieła w rozumieniu art. 627 k.c. Ubezpieczona, wykonując te prace, była samodzielna i swobodna w ich wykonaniu, nie podlegała kierownictwu pracodawcy ani nie była podporządkowana jego poleceniom, jej zadania nie miały stałego, trwałego i powtarzalnego charakteru. W wykonywaniu tych czynności chodziło o uzyskanie pewnego rezultatu, a nie podejmowanie ich w sposób charakterystyczny dla stosunku pracy.

Sąd Apelacyjny podzielił również ocenę Sądu Okręgowego, że zatrudnienie O. T. nie było ekonomicznie uzasadnione i podyktowane rzeczywistą potrzebą zaangażowania u płatnika składek nowego pracownika. Nie zostały przedstawione racjonalne argumenty potwierdzające potrzebę utworzenia stanowiska dyrektora ds. nieruchomości, którego głównym zdaniem miałyby być czynności wykonywane przez ubezpieczoną. Cechą stosunku pracy jest powtarzalność i stałość wykonywanych zadań, podczas gdy czynności ubezpieczonej miały zamknięty przedział czasowy. Co do czynności związanych z udostępnianiem osobom zainteresowanym budynków objętych ofertą sprzedaży Sąd drugiej instancji podniósł, że były to czynności marginalne i rola ubezpieczonej nie korelowała z zakresem zadań, jakie można przypisać pracownikowi zajmującemu stanowisko kierownicze. O. T. przychodziła na spotkanie umówione przez jej ojca, nie miała umocowania do prowadzenia jakichkolwiek negocjacji związanych z warunkami umowy sprzedaży nieruchomości, przekazywała tylko ogólne informacje zawarte w ogłoszeniu o sprzedaży. Zasadnie zatem, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji przyjął, że strony zawarły pozorną umowę o pracę, która miała zapewnić O. T. ochronę ubezpieczeniową w czasie ciąży i po urodzeniu dziecka.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) wniósł płatnik składek Przedsiębiorstwo (...) „M.” spółka z o.o. w P.. Skargę oparto na podstawach; 1) naruszenia prawa materialnego: art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p.; art. 29 ust. 1 w związku z art. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa; 2) naruszenia przepisów postępowania: art. 382 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Skarżący płatnik składek wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na potrzebie wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych, oraz czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie rodzi obowiązku przeprowadzenia przez sąd drugiej instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

1. Skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, że w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność

postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

2. Pełnomocnik skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego o charakterze procesowym, które zostało przytoczone wcześniej. Jednocześnie jednak wniosku tego nie uzasadnił w sposób, którego oczekuje się od strony wnoszącej skargę kasacyjną. Powołał się jedynie na argumenty zawarte w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, a to jest niewystarczające. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej od podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej, które realizują odmienne funkcje (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2015 r., III PK 151/14, LEX nr 1678968). Sąd Najwyższy nie poszukuje w innych częściach skargi argumentów przemawiających za zasadnością wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

3. Jeśli chodzi o samo zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego, wymaga przypomnienia, że według dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego, abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju myśli prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, lecz także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Skarżący powinien nie tylko sformułować dostrzegane zagadnienie prawne, lecz

także przedstawić rozbudowaną argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało.

Istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest to problem prawny, wiążący się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, lecz także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Przedstawienie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez powołanie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, oraz argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729).

4. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania w rozpoznawanej sprawie nie spełnia wymagań formułowanych w stosunku do tego elementu konstrukcyjnego skargi i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący formalnie odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego, jednak w rzeczywistości nie przedstawił istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przedstawione kwestie nie wykraczają poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. Nie stanowią żadnego *novum*. Były już wielokrotnie rozważane w orzeczeniach Sądu Najwyższego, co skarżący sam zauważa, jednak mimo to nie przedstawia argumentacji prawnej, która mogłaby zwalczać wykładnię przedstawioną w orzecznictwie, ani nie konstruuje doniosłego problemu prawnego, odpowiednio jurydycznie opracowanego. Wniosek ogranicza się do przedstawienia stanowiska skarżącego, które nie składa się na istotne zagadnienie prawne.

Istota apelacji pełnej oraz funkcje sądu apelacyjnego zostały szczegółowo omówione w dwóch istotnych uchwałach składu siedmiu sędziów Sądu

Najwyższego: z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 (OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124) oraz z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008 nr 6, poz. 55).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 października 2018 r., I CSK 608/17, LEX nr 2561619; z 22 sierpnia 2018 r., III UK 119/17, LEX nr 2542602; z 11 kwietnia 2018 r., II PK 20/17, LEX nr 2509624; z 4 kwietnia 2018 r., V CSK 266/17, LEX nr 2522952; postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 marca 2018 r., II PK 120/17, LEX nr 2488061; z 9 grudnia 2015 r., II CSK 265/15, LEX nr 2148629). Jeżeli sąd drugiej instancji przyjmuje odmienne rozstrzygnięcie niż sąd pierwszej instancji, oparte na innej podstawie faktycznej, powinien dokonać własnych stanowczych ustaleń faktycznych, jasnych i kategorycznych, które pozwalałyby na ocenę czy zmiana ta była usprawiedliwiona. W przypadku wyroku oddalającego apelację, konieczne jest wyraźne zaznaczenie, że sąd drugiej instancji podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, dokonana przez ten sąd ocenę dowodów oraz ocenę materialnoprawną roszczenia. Jest to wystarczające rozpoznanie apelacji w granicach wyznaczanych przez art. 378 § 1 k.p.c., akceptacja dla oceny materiału dowodowego i ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji oznacza, że sąd drugiej instancji dokonał własnej oceny materiału dowodowego i jest ona taka sama jak ocena sądu pierwszej instancji. Nie ma zatem potrzeby ich powielać.

Inaczej rzecz ujmując – funkcje kontrolne sądu odwoławczego (weryfikacja prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej instancji) wysuwają na plan pierwszy prawidłowe zastosowanie art. 378 § 1 k.p.c. w zakresie odniesienia się do każdego istotnego zarzutu apelacji. Jednocześnie jednak sąd drugiej instancji rozpoznaje „sprawę”, a nie tylko „apelację”, ma więc własne kompetencje rozpoznawcze w zakresie oceny materiału dowodowego i dokonania ustaleń faktycznych, czyli z tej perspektywy na plan pierwszy wysuwają się własne ustalenia stanu faktycznego.

Sąd odwoławczy (sąd drugiej instancji) samodzielnie ustala stan faktyczny i może poprzestać na ustaleniach faktycznych sądu pierwszej instancji, jeżeli je podziela w kontekście materiału zebranego w pierwszej i drugiej instancji (art. 382 k.p.c.).

Funkcje te potwierdza pośrednio nowy (obowiązujący od 7 listopada 2019 r.) art. 387 § 2¹ k.p.c., regulujący konstrukcję uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji. Zgodnie z tym przepisem w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji: 1) wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne ustalenia sądu pierwszej instancji, chyba że sąd drugiej instancji zmienił lub uzupełnił te ustalenia; jeżeli sąd drugiej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe lub odmiennie ocenił dowody przeprowadzone przed sądem pierwszej instancji, uzasadnienie powinno także zawierać ustalenie faktów, które sąd drugiej instancji uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej; 2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa powinno objąć ocenę poszczególnych zarzutów apelacyjnych, a poza tym może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne oceny sądu pierwszej instancji.

Podsumowując, sąd drugiej instancji samodzielnie rozstrzyga sprawę, co poprzedza obowiązek samodzielnego ustalenia stanu faktycznego, wynikającego z samodzielnej oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu przed sądami pierwszej i drugiej instancji. Może jednak poprzestać na akceptacji dla ocen i ustaleń sądu pierwszej instancji. Równolegle sąd drugiej instancji rozpoznaje zarzuty apelacji i odnosi się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia. W konsekwencji prawo materialne sąd ten stosuje dopiero po rozpoznaniu procesowych zarzutów apelacji i dokonaniu własnych ustaleń faktycznych. Nie są to jednak zasady postępowania szczególnie skomplikowane, a przede wszystkim nie składają się na istotny problem w wykładni i stosowaniu prawa procesowego. Odwoływanie się do tych kwestii nie nabiera rangi istotnego zagadnienia prawnego.

Warty przytoczenia jest pogląd Sądu Najwyższego przedstawiony w wyroku z 27 kwietnia 2009 r., II PK 312/09 (LEX nr 602700), że jeśli sąd drugiej instancji nie uzupełnia postępowania dowodowego ani, po rozważeniu zarzutów apelacyjnych, nie znajduje podstaw do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń

faktycznych orzeczenia sądu pierwszej instancji, może te ustalenia przyjąć za podstawę faktyczną swojego orzeczenia. W takiej sytuacji jest wystarczające, by stanowisko to znalazło wyraźne odzwierciedlenie w uzasadnieniu sądu odwoławczego. Uznając prawidłowość ustaleń faktycznych i oceny dowodów, sąd drugiej instancji nie ma obowiązku przeprowadzania na nowo własnej oceny dowodów, musi jednak szczegółowo odnieść się do tych ustaleń i ocen, które były kwestionowane w apelacji. W uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego muszą być zawarte elementy wymienione w art. 328 § 2 k.p.c., przy uwzględnieniu charakteru orzeczenia drugiej instancji (art. 391 k.p.c.).

Tak też uczynił Sąd Apelacyjny, stwierdzając w uzasadnieniu wyroku, że zaaprobował i przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego.

W tych okolicznościach nie sposób uznać, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałoby uzasadniać istotne zagadnienie prawne, które ujawniło się (jako nowe i dotychczas nierozstrzygnięte) w rozpoznawanej sprawie.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.